

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35)

Ez a keresztények sajátos jellemzője, ennek alapján lehet felismerni és megkülönböztetni őket.

Az első századokból, a kereszténység kezdeteiről származik egy lenyűgözően szép írás, a Diognétoszhoz írt levél, mely így szól: „A keresztényeket sem területi, sem nyelvi szempontból, s még öltözködésük alapján sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. Sehol nincsenek olyan városok, melyekben mint sajátjukban laknának, nincs külön nyelvük sem, melyet beszélnének, nincs sajátos, rájuk jellemző életmódjuk.” Ugyanolyanok, mint a többi ember. Mégis van egy titkuk, amely lehetővé teszi, hogy mélyen behatoljanak a társadalomba és olyanok legyenek a világban, mint a testben a lélek (vö. 5-6. fej.).

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Vajon Jézus tanítványai valóban a kölcsönös szeretetről ismerhetők fel? „Az Egyház története az életszentség története” – írta II. János Pál pápa. „Azt azonban be kell látnunk, hogy a történelem sok olyan eseményt is följegyzett, melyek a kereszténység ellen-tanúságai” (*Incarnationis Mysterium*, 11). A keresztények évszázadokon keresztül végeláthatatlan háborúkat folytattak Jézus nevében, és továbbra is megosztottságban élnek. Ma is akadnak még olyanok, akik a keresztény név hallatán a keresztes háborúkra gondolnak és az inkvizícióra, vagy egy elavult erkölcsi rend átmentőit látják a keresztényekben, akik a tudományos fejlődés útjában állnak.

Az első keresztények idejében, a születő jeruzsálemi közösségben ez nem így volt. Csodálták őket az emberek a vagyonközösség miatt, a köztük uralkodó egység, valamint „a szív öröme és egyszerűsége” miatt, ami jellemezte őket (vö. Apcsel 2,46). „A nép magasztalta őket”, olvassuk szintén az Apostolok Cselekedeteiben, és ezért „a hívők – férfiak és nők – egyre nagyobb számban csatlakoztak az Úrhoz.” (Apcsel 5,13-14). A közösség életének tanúságtétele nagy vonzerővel bírt. Vajon miért nem arról ismernek föl ma is bennünket, hogy szeretünk? Komolyan vesszük Jézus új parancsát?

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

A katolikus világban az október hónapot általában a misszióknak szentelik, hogy elgondolkodjunk a jézusi küldetésen, hogy menjünk el az egész világra és hirdessük az evangéliumot, valamint imádkozzunk és támogassuk azokat, akik ott vannak az első sorokban. Ez az életige segítségünkre lehet, hogy ismét a keresztény üzenet igazi lényegére figyeljünk. Nem hittérítésről van szó, nem prozelitizmusról, nem arról, hogy a szegényeket azért segítjük, hogy megtérjenek. De még csak nem is kiállítás elsődlegesen a komoly erkölcsi értékek mellett, vagy szilárd állásfoglalás az igazságtalanság és a háború ellen, bár ez mind kötelességünk, amitől keresztényként nem tekinthetünk el. A keresztény üzenet mindenekelőtt tanúságtétel az életünkkel, és ezt Jézus minden egyes tanítványának személyesen is gyakorolnia kell: „A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók” (*Evangelii nuntiandi*, 41). Sokan a betegeknek vagy a szegényeknek szentelik az életüket, és készek otthagyni még hazájukat is, hogy veszélyes helyeken ott álljanak a legelesettebbek mellett. Az ő példájuk nemegyszer megérinti azokat is, akik az egyház ellen vannak.

Jézus azonban mindenekelőtt kéri az egész közösség tanúságtételét, amely bizonyítja az evangélium igazságát. Bizonyítania kell, hogy az élet, amelyet Jézus hozott, valóban új társadalmat teremt, ahol hiteles testvéri kapcsolatok működnek, él a kölcsönös segítség és szolgálat, valamint együtt figyelnek a legtörékenyebbekre és legelesettebbekre.

Az egyház életében léteznek erre példák: A ferencesek és a jezsuiták kisebb településeket építettek a bennszülöttek számára Dél-Amerikában, mások a monostorok körül segítettek kialakítani a városokat. Ma is vannak olyan egyházi mozgalmak és közösségek, amelyek tanúságtevő városkákat létesítenek, ahol egy új társadalom jelei láthatók az evangéliumi élet, a kölcsönös szeretet gyümölcseként.

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Ha egy család minden nap megújítja elhatározását, hogy konkrétan a kölcsönös szeretetben akar élni, az fénysugár lehet a közömbös világban a szomszédsága számára. Egy „környezeti sejt”, néhány ember, ha megegyezik abban, hogy radikálisan megvalósítja munkahelyén, amit az evangélium kér, akkor az megtörheti a hatalomért való versengés logikáját, együttműködésre vezethet, és nem remélt testvéri légkör megszületéséhez.

Talán nem így tettek az első keresztények is a Római Birodalomban? Nem így terjesztették el a kereszténység átalakító erejű újdonságát? Legyünk mi a mai „első keresztények”, akik hozzájuk hasonlóan megbocsátunk, mindig új szemmel látjuk és segítjük egymást. Egyszóval szeressük egymást olyan mértékkel, ahogy Jézus szeretett, és legyünk biztosak benne, jelenlétének ereje közöttünk másokat is magával ragad, hogy a szeretet isteni logikája szerint éljenek.

Fabio Giardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/